

Vse je tiho, mrtvo, brez življenja. Vse molči... Zato ni čudno, da molči tudi veseljaček, norček in šaljivec škorec. Na leseni podstavki sedež obrača glavico na stran in pogleduje na samotno gozdarjevo hišo. Zdaj pa zdaj zamiži z desnim očesom. Morebiti se mu blišči prehudo žarko solnce? ... Morebiti mu kaj drugega greni pogled, mrači oko? ...

(Dalje prihodnjič.)

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XXVII.

Potovaje skozi Tirolsko v Rim pride nekoč sv. Korbinijan (u. 730), škof frizinški, po dolini inski blizu Merana. Ondaj so bili le-tam še gozdi, po katerih je trebalo hoditi dni, da jih je prehodil. Nekoč prenoči svetnik s svojim spremstvom sredi šume. Vsi so pospali. Kar se prikrade do šotorišča medved, zgrabi škofovega konja, ga raztrga in večji del požre. Spremstvo najde zjutraj le še ostanke. Sluga naznani svetemu škofu, kaj se je pripetilo. Le-ta zapové: »Idi, ukrôti medveda, ki nam je učinil škodo, priveži mu na hrbet tovor, ki ga je nosil ubogi konjič, in privêdi ga le-sem! Poleg družih kônj naj nas poslej medved spremlja!« Zgodilo se je in stric kosmatinec je vestno poleg kônj nosil svetnikov tovor notri do Rima.

XXVIII.

Na isti poti, ko je sv. Korbinijan počival s spremstvom ob bregu reke, javi mu kuhar, da nima ničesar skuhati razun mesa. Bil je pa petek, in svetnik tudi na težavnem potovanju ni maral kršiti postne zapovedi. Zato Korbinijan povzdigne oči in visoko v zraku opazi orla. Vesel reče spremstvu: »Potolazite se, ljubi moji, po tem orlu nam Bog pošlje postne jedi.« V hipu jim izgine orel iz očij. Čez čas zapazi kuhar orla stoječega ob bregu reke in kljuvajočega veliko ribo, ki jo je držal v krempljih. Skoči proti njemu in glej, orel popusti plen. Kuhar ribo razreže in pripravi za jed. Vse spremstvo je je bilo sito, in vsi so hvalili Boga za čudovito skrb.

XXIX.

Sv. Hadeloga ali Adela (um. okrog l. 770) je bila potomka knežje rodovine in prva opatinja pozneje toli slovitega samostana Kicinškega ob Menu, katerega je sama sezidala. Nekoč je bil služabnik tega samostana na lovu umorjen in oropan. Vzel je namreč s seboj le jednega psa, ki je bil poznat opatinji in vsemu služništvu. Ta pes je čul tri dni ob mrliču in se vrnil naposled lačen, potr in prepaden v samostan. Vsi so sumili, da se je zgodil zločin, a nikdo ni vedel svêta, kako priti zločincu na sled. Zvesti pes je bil

dan na dan bolj nemiren, letal zdaj okrog tega, zdaj okrog onega in vkljub vidne lakote ni maral za jed. Prednica Hadeloga pokliče dva služabnika in jima naroči, naj gresta iskat truplo mrtvega hlapca. Psu pa reče: »V imenu Gospodovem idi ž njima in pokaži kraj, kjer leži mrtvo truplo!« Pes vesel zdirja in slugi privede na kraj, kjer se je zgodil zločin. Hlapca najdeta truplo mrličevo. Morilci so ga oropali vsega imetja. Truplo prenesó v Kicingen in je pokopljejo po krščanski navadi. Sveta prednica ni jenjala poizvedovati, kdo je zločinec. Po pogrebu nagovori pogrebce, češ naj javi morilca, kdor vé zanj, da se le tá vsaj spokori in reši svojo dušo. Nikdo se ne zglesi. Prednica poklekne in zamoli: »Bog, ki ti je vse skrito znano in veš za vse, predno se zgodi, razodeni nam zločinca, da prejme, če ti je ljubo, zaslužen kazen, in se spreobrnejo in poboljšajo tudi vsi drugi, ki hodijo isto pot brezbožnosti.« — Nato reče psu, ki je stal ob nji: »Idi v imenu Gospodovem in pokaži zločinca; ti namreč si jedina priča, ki ve resnico!« — Hipoma skoči pes na jednega prisotnih in ga zgrabi za vrat. Ta je zločin še le priznal, ko ga je pes že zadavil. Komaj je ta mrtev padel na tla, skoči pes na drugega in se istotako maščuje. Ta drugi je mrliča oropal, kar je umiraje tudi priznal. Vest o tem čudovitem dogodku se je bliskoma razširila po vsem okolišču, kjer je bilo po gozdovih mnogo roparjev in pohajačev. Vse je obšel strah, in poslej je bil samostan in njegovi služabniki brez strahu pred napadalci.

Spomini iz otročjih let.

(Piše Ludovik Črnej.)

9. Moji prvi škornji.

Prvih hlačic se ne spominjam. Meni se je vedno dozdevalo, da nisem sploh nikdar nosil ženskega krila, ki kaj slabo pristaja moškemu, in naj si je še-le res komaj začel hoditi po dveh. No, pa imel sem je gotovo tudi jaz, in nič ne dé, marsikatero prednost ima! — Spominjam pa se tem živeje tistega ženskega obuvala, ki se spredaj veže; imenujmo je vezanke. Vezank torej se nisem mogel z lahka rešiti. Hrepenel sem vedno po škornjih, kakoršne so imeli starejši dečki, ki so se mi zdeli bolj moški. Prosil sem zato stariše, naj mi dadó napraviti tudi take škornje, a zaman! »Kadar boš večji«, bil je kratek odgovor. In čakal sem tako dolgo, da sem raznesel nove vezanke, in prosil sem zopet, a nič ni bilo. In tako še dolgo nič! Priznavali so mi sicer, da sem vedno večji, toda sedaj je zmanjkalo usnja, sedaj zopet ni bilo primernih podplatov itd., kakor so mi zatrjevali. In ta čevljar jo je potegnil s stariši in rekel, da nima takega kopita, po katerem bi mi napravil škornje. — Tedaj pa sem bil popolnoma pobit, brez upanja.